

BELCREDI

syn Pia de Belcredi (*1711 †1776)

Rod Belcredi
Rodina dnešních hrabat Belcrediů má svůj původ v italské Lombardii, kde se jejich jméno objevuje již v roce 1226 mezi významnými patricijskými rodinami. Spolehlivý rodokmen roku lze sledovat již od roku 1353.
Do Čech, respektive na Moravu, se rod Belcrediů dostal až v polovině 18. století, kdy se Antonín Belcredi (*15.2.1744 Pavia † 14.1.1812 Brno) v Brně 25.4.1769 oženil s Marií Theodorou baronkou z Freyenseidu (*26.4.1752 Lišeň † 2.6.1832 Jimramov). Díky tomu získal rod statek Lišeň a v téže době i statek Jimramov. V roce 1769 byl Antonín povýšen do českého hraběcího stavu. Dva z Antonínových vnuků, Egbert (*1816 † 1894) a Richard (*1823 † 1902), se významně zapsali do dějin českého státu.

Starší Egbert, jako poslanec moravského zemského sněmu i říšské rady ve Vídni, byl vůdcem konzervativního křídla v kurii velkostatkářů a počátkem 60. let minulého století byl zastáncem českého státoprávního programu. Hrabě Egbert patřil mezi významné moravské filantropy, podporoval kulturní a vědecké aktivity na Moravě. Byl zastáncem úzké kooperace moravských politiků s jejich českými kolegy. Jeho mladší bratr Richard se rovněž vydal na politickou dráhu a postupoval podobným směrem. Bylo o něm všeobecně známo, že hovoří velmi dobře česky, a jeho nástupem do vyšších politických funkcí spojovali mnozí čeští aktivisté četné naděje. Doba však nebyla příliš příznivá. Hrabě Richard se ve funkci předsedy vlády snažil být ve všech ohledech nestranný a spravedlivý. V rozbouraném Rakousko-Uhersku, kde jednotlivé národy na sebe pořádaly politické švančičky, to bylo ovšem velmi obtížné. Belcredi se snažil nalézt cestu mezi centralistickou správou monarchie na straně jedné a státní silnicí odštěpivými silami v Čechách na straně druhé. Politickou situaci ještě více zkomplikovala další válka s Pruskem. Po dvou letech opouštěl křeslo ministerského předsedy, aniž se mu podařilo základní problémy monarchie vyřešit. To se však nepodařilo nikomu z jeho nástupců. Jeho jménem byla nazvána pražská ulice od Strossmayerova náměstí na Letnou, dnešní třída Milady Horákové. Jeho syn Ludvík (*1856 † 1914), žijící poňukud v otcově stínu, šel v politických stopách otce a strýce a zastával funkci poslance moravského sněmu i na říšské radě. Z jeho čtyř synů pocházejí všichni dnes žijící příslušníci rodiny. Hrabě Karel Belcredi (*1893 † 1972) podepsal v roce 1939 prohlášení členů starých českých rodů, kterým protestoval proti dezintegraci českého státu, a o rok později podepsal obdobné prohlášení, spolu s bratrem Richardem (*1891 † 1956). Během druhé světové války byla na jejich majetek uvalena nucená správa. Po roce 1948 byli Belcrediové donuceni opustit oba své statky, Jimramov i Lišeň. Část rodiny odešla do zahraničí – Německa, Rakouska a Austrálie. V Austrálii žijící Hugo Ludvík (*1923) byl adoptován baronem Leopoldem Andrian-Werburgem (*1875 † 1951) a přijal jméno Andrian-Belcredi. Rodina Ludvíka Huga (*1921 † 1981) zůstala na Moravě. Přes četné perzekuce, včetně vězení, kterými se je režim snažil trestat, se oběma synům podařilo vystudovat, staršímu Karlovi (*1950) lékařskou fakultu, mladšímu Ludvíkovi (*1954) fakultu filozofickou, obor archeologie. Richard Mořic Belcredi (*1926) byl po roce 1948 vyloučen ze studií, ilegálně odešel v roce 1949 z republiky, žil se jako novinář, v letech 1952-1983 jako redaktor Svobodné Evropy a po převratu v roce 1989 zastával funkci českého velvyslance v Bernu. V roce 1998 byl vyznamenán řádem T.G.M.

